I

(Rättsakter vilkas publicering är obligatorisk)

RÅDETS FÖRORDNING (EG) nr 648/96

av den 28 mars 1996

om införande av en slutgiltig antidumpningstull på import av cyklar med ursprung i Indonesien, Malaysia och Thailand och om slutgiltigt uttag av de provisoriska tullar som införts

EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen,

med beaktande av rådets förordning (EG) nr 3283/94 av den 22 december 1994 om skydd mot dumpad import från länder som inte är medlemmar i Europeiska gemenskapen (1), särskilt artikel 23 i denna,

med beaktande av rådets förordning (EEG) nr 2423/88 av den 11 juli 1988 om skydd mot dumpad eller subventionerad import från länder som inte är medlemmar i Europeiska ekonomiska gemenskapen (2), särskilt artikel 12 i denna,

med beaktande av det förslag som kommissionen lagt fram efter samråd i Rådgivande kommittén, och

med beaktande av följande:

A. PROVISORISKA ÅTGÄRDER

(1) Genom förordning (EG) nr 2414/95 (3), (nedan kallad förordningen om provisorisk tull) införde kommissionen en provisorisk antidumpningstull på import till gemenskapen av cyklar med ursprung i Indonesien, Malaysia och Thailand.

Genom rådets förordning (EG) nr 245/96 (4) förlängdes dessa tullars giltighet under en period om högst två månader och skall löpa ut den 14 april 1996.

B. FORTSATT FÖRFARANDE

(2) Omedelbart efter införandet av provisoriska åtgärder informerades berörda parter om de viktigaste omständigheter och överväganden som låg till grund för beslutet om provisoriska åtgärder.

(3) De flesta av de malaysiska och thailändska exportörerna hade begärt, att innan provisoriska åtgärder infördes, få information om de viktigaste omständigheter och överväganden som undersökningen ledde till. De malaysiska exportörerna hävdade att sådan information i förväg var nödvändig för att ge dem möjlighet att utöva sin grundläggande rätt att höras. Genom förordning (EEG) nr 2423/88, som är den tillämpliga förordningen i detta förfarande, (nedan kallad grundförordningen), avspeglas och införlivas emellertid i antidumpningsområdet den allmänna juridiska principen om rätten till att höras på ett rättvist och ordentligt sätt, som den definieras i Europeiska gemenskapernas domstols praxis, och i den förordningen föreskrivs inte att informationen måste ges innan provisoriska åtgärder vidtas utan före de slutgiltiga åtgärderna. I enlighet med detta gav kommissionen inte de viktigaste omständigheterna och övervägandena till känna innan provisoriska åtgärder inleddes.

(4) Skriftliga kommentarer inkom inom den föreskrivna tidsfristen från följande berörda parter:

1. *Producenter och producentsammanslutningar i Indonesien*

— PT Jawa Perdana Bicycle Industry, Tangerang,

— PT Wijaya Indonesia Makmur Bicycle Industries, Subaraya,

— The Association of Indonesian Bicycle Industry.

(1) EGT nr L 349, 31.12.1994, s. 1. Förordningen senast ändrad genom förordning (EG) nr 1251/95 (EGT nr L 122, 2.6.1995, s. 1).
(2) EGT nr L 209, 2.8.1988, s. 1. Förordningen senast ändrad genom förordning (EG) nr 522/94 (EGT nr L 66, 10.3.1994, s. 10).
(3) EGT nr L 248, 14.10.1995, s. 12.
(4) EGT nr L 32, 10.2.1996, s. 1.

2. *Producenter i Malaysia*

— Akoko Sdn Bhd, Klang

— Berjaya Cycles Sdn Bhd, Kulim

— Greenworld Systems Sdn Bhd, Kuala Lumpur (previously Fairly Toraya Sdn Bhd)

— Lerun Group Industries Berhad, Petaling Jaya

— Rolls Rally Sdn Bhd, Pelabuhan Kelong.

3. *Producenter i Thailand*

— Bangkok Cycle Industrial Co. Ltd, Bangkok

— Siam Cycles MFG. Co. Ltd, Samuthprakarn

— Thai Bicycle Industriy Co. Ltd, Samuthprakarn

— Victory Cycle Co. Ltd, Samuthprakarn.

4. *Importörer*

— Universal Cycles plc, Rayleigh, Förenade kungariket.

(5) På begäran beviljades parterna att bli hörda av kommissionen.

(6) Parterna informerades om de viktigaste omständigheter och överväganden som låg till grund för avsikten att rekommendera att en slutgiltig antidumpningstull och ett slutgiltigt uttag infördes på de belopp för vilka säkerhet ställts genom en provisorisk antidumpningstull. Parterna beviljades också en period inom vilken de kunde lämna synpunkter som följd av informationen.

(7) Parternas muntliga och skriftliga synpunkter beaktades och där det var lämpligt ändrades slutsatserna med hänsyn till dem.

(8) På grund av ärendets komplicerade natur, särskilt antalet exporterande länder och berörda parter samt de olika tekniska specifikationerna, överskred förfarandet den normala tidsperiod på ett år som föreskrivs i artikel 7.9 i grundförordningen.

(9) Sedan provisoriska tullar införts hävdade Association of Indonesian Bicycle Industry (nedan kallad AIPI) att förfarandet var diskriminerande i den mån andra exporterande länder, som till exempel Indien och Vietnam, inte omfattades.

Vid tiden då detta förfarande inleddes tidigt 1994, fanns det inga påståenden om eller indikationer på att import från Indien och Vietnam också var dumpad. Förfarandet inleddes på grundval av ett klagomål om import av cyklar med ursprung i Indonesien, Malaysia och Thailand, i vilket klagomål det fanns tillräckliga bevis för dumpning och därav orsakad väsentlig skada (punkterna 1 och 2 i ingressen till förordningen om provisorisk tull). I senare skeden i undersökningen, när den faktiska utvecklingen av importen från dessa länder med början 1993 blev uppenbar, inkom inget ytterligare klagomål från gemenskapsindustrin. I avsaknad av sådana klagomål och av prima facie-bevis för skadevållande dumpning från de berörda länderna, hade kommissionen inte någon anledning att utvidga förfarandet till dessa övriga länder.

C. LIKADAN VARA

(10) I det provisoriska skedet drogs slutsatsen (punkterna 13 och 14 i ingressen till förordningen om provisorisk tull) att alla slags cyklar med ursprung i Indonesien, Malaysia och Thailand som sålts i gemenskapen utgör en enda produkt, och att cyklar som tillverkas av gemenskapsindustrin och säljs på gemenskapens marknad, samt cyklar som tillverkas i Indonesien, Malaysia och Thailand och säljs på dessa marknader, är en likadan vara i betydelsen i artikel 2.12 i grundförordningen.

(11) Sedan den provisoriska tullen införts hävdade två malaysiska bolag att cyklar som tillverkas och säljs på Malaysias inhemska marknad inte är en likadan vara som de cyklar som tillverkas och säljs för export till gemenskapen. De framlade dock inga bevis som styrkte att dessa cyklar inte i alla hänseenden skulle vara lika de cyklar som exporterades till gemenskapen.

(12) Genom undersökningen har fastställt att cyklar som tillverkas och säljs i Malaysia omfattar en liknande modellserie och att deras grundläggande tekniska och fysiska egenskaper är identiska med de cyklar som exporters till gemenskapen. Inga giltiga anmärkningar som skulle kunna påverka dessa slutsatser har framförts. Bara det faktum att det enda samarbetsvilliga malaysiska bolag som säljer cyklar på den inhemska marknaden tillverkar dem i en fabrik som är avskild från den i vilken exportmodellerna tillverkas stöder inte i sig påståendet att produkterna är olika i den mening som avses i artikel 2.12 i grundförordningen. Följaktligen bekräftas de konstateranden och slutsatser som anges i punkt 14 i förordningen om provisorisk tull.

D. DUMPNING

1. Normalvärde

a) *Indonesien*

(13) För två indonesiska bolag baserades de provisoriska konstaterandena om dumpning på tillgängliga uppgifter enligt artikel 7.7 b i grundförordningen, eftersom det inte var möjligt att erhålla eller kontrollera den nödvändiga information som hade efterfrågats i frågeformuläret (punkt 28 i förordningen om provisorisk tull). För de tre andra indonesiska bolagen fastställdes normalvärdet, i de fall när det måste konstrueras, genom att till de exporterade modellernas tillverkningskostnader lades en rimlig procentsats för försäljningskostnader, allmänna och administrativa kostnader samt en rimlig vinstmarginal, vilka grundades på faktiska siffror för de berörda bolagen (punkterna 25 och 27 i förordningen om provisorisk tull).

(14) Ett indonesiskt bolag köpte för sin produktion vissa cykeldelar genom ett närstående handelsidkande bolag, som debiterade provision för sådana köp. Bolaget begärde att denna provision inte skulle ingå i tillverkningskostnaden, vilket hade skett vid de provisoriska fastställandena. Det framkom dock att provisionen verkligen var en kostnad för det indonesiska bolaget för köp av delar och att bolaget skulle ha liknande kostnader om det köpte dessa delar direkt från leverantörer utan anknytning. Därför måste provisionen betraktas som en nödvändig del av berörda materialkostnader.

(15) Ett bolag hävdade att ränteutgifter, som för de provisoriska fastställandena hade ingått i försäljningskostnader, allmänna och administrativa kostnader, borde dras av eftersom ränteutgifter enligt allmänna redovisningsprinciper i Indonesien inte ingår i rörelsekostnader, som inte är direkt hänförbara till produktion och försäljning av varorna i fråga. Undersökningen visade att det berörda bolagets enda verksamhet var produktion och försäljning av cyklar och cykeldelar. Följaktligen måste dessa ränteutgifter ingå i försäljningskostnader, allmänna och administrativa kostnader, eftersom de åsamkades detta företag som följd av den finansiella struktur som var nödvändig för att bedriva cykel- och cykeldelsproduktion.

(16) Två indonesiska exportörer och AIPI hävdade att fördelningen försäljningskostnader, allmänna och administrativa kostnader borde ha skett på grundval av sålda kvantiteter. En indonesisk tillverkare framförde samma argument vad gäller fördelningen av försäljningskostnader, allmänna och administrativa kostnader mellan export och inhemsk försäljning, i synnerhet fördelningen av finansiella kostnader. Inget av dessa bolag fördelade dock normalt i den interna redovisningen av försäljningskostnader, allmänna och administrativa kostnader på enskilda cykelmodeller. Följaktligen kan det inte påstås att en fördelningsnyckel baserad på sålda kvantiteter, vilket dessa bolag föreslog, har använts historiskt sett. Det finns alltså ingen anledning att avvika från principen i artikel 2.11 i grundförordningen om att fördelningen av sådana kostnader normalt skall göras i proportion till omsättningen.

(17) Den vinstsats som tillämpats för konstruktion av normalvärde grundades på varje bolags inhemska försäljning när denna skett i normal handel (punkt 26 i förordningen om provisorisk tull). Två företag anförde att detta ledde till att vinstmarginalerna blev för höga. Men eftersom dessa bolag inte framlade några bevis som styrkte deras påståenden bekräftas den metod som användes i de provisoriska fastställandena för beräkning av en tillförlitlig vinstmarginal enligt artikel 2.3 b ii i grundförordningen.

(18) De indonesiska exportörerna framställde ytterligare anspråk (särskilt på bestämning av inhemsk omsättning, fördelning av tillverkningskostnader, uppgifter om enskilda försäljningstransaktioner, användning av relationstalet för försäljningskostnader, allmänna och administrativa kostnader i förhållande till tillverkningskostnaderna, och de tillämpade växelkurserna), vilka anspråk inte kunde beaktas eftersom de i det sena undersökningsskede de framställdes inte kunde kontrolleras, inte stöddes av direkta bevis eller, efter dubbelkontroll, har visat sig vara faktiskt ogrundade.

(19) Följaktligen bekräftas fastställandet av normalvärdet för indonesiska tillverkare som det framställs i punkterna 15 till 27 i förordningen om provirosisk tull.

(20) Vad gäller ett indonesiskt bolag, hävdade AIPI att detta bolag ställdes inför strängare tidsfrister för att lämna in svar på frågeformuläret än dem som gavs tillverkare i gemenskapen.

För alla berörda parter fastställdes en och samma tidsfrist om 37 dagar för att besvara frågeformulären. Förlängningar av denna tidsfrist beviljades företag både inom och utanför gemenskapen, på grundval av skälen i varje ansökan. Det berörda bolaget begärde aldrig någon förlängning. Påståendet från AIPI att gemenskapens tillverkare behandlades mera gynnsamt verkar grunda sig på

ett missförstånd. Frågeformulären till tillverkarna i gemenskapen kunde sändas först sedan urvalet hade gjorts (punkt 73 i förordningen om provisorisk tull samt punkt 56 i denna förordning). Detta förklarar varför svaren från gemenskapsindustrin inkom senare, trots att tidsfristerna var samma som för de indonesiska tillverkarna.

Följaktligen bekräftas de bedömningar som anges i punkt 28 i förordningen om provisorisk tull.

b) *Malaysia*

(21) I förordningen om provisorisk tull betraktades två malaysiska bolag, som tillhörde samma bolagsgrupp, som ett enda bolag. Ett av dem exporterade cyklar till gemenskapen under undersökningsperioden men sålde inte några på hemmamarknaden. Det andra bolaget däremot sålde avsevärda kvantiteter på hemmamarknaden, men sålde inte för export till gemenskapen. Dessa två bolag ansökte om att inte bli behandlade som en enda tillverkande exportör och om att vart och ett tilldelas dumpningsmarginaler.

Det har dock varit fast praxis hos gemenskapens institutioner att för närstående bolag fastställda en enda dumpningsmarginal. Det annorlunda tillvägagångssätt som undantagsvis tillämpades i fallet med skrivpapperskopiatorer (förordning (EG) nr 2380/95 [1] (punkterna 53 och 54)) och som de malaysiska bolagen åberopade som stöd för sin begäran berodde på de mycket speciella omständigheter som konstaterades i den undersökningen och som inte föreligger i detta fall.

Därför bekräftas det tillvägagångssätt som beskrivs i punkt 29 i förordningen om provisorisk tull.

(22) För de provisoriska fastställandena konstaterades att endast en samarbetsvillig malaysisk exportör hade en representativ försäljning på hemmamarknaden av likadan vara under undersökningsperioden, det vill säga den inhemska försäljningsvolymen överskred 5 % av företagets totala exportförsäljningsvolym (punkterna 19 och 30 i förordningen om provisorisk tull). Eftersom de cykelmodeller som såldes av detta företag på hemmamarknaden inte medgav någon rättvis jämförelse eller inte såldes i normal handel (de var ur teknisk synvinkel alldeles för olika, såldes inte i tillräckliga kvantiteter eller såldes med förlust), måste normalvärdet för de modeller som såldes av detta bolag beräknas enligt artikel 2.3 b ii i grundförordningen på grundval av ett konstruerat värde, vilket bestämdes genom att tillverkningskostnader lades till bolagets inhemska försäljningskostnader, allmänna och administrativa kostnader samt vinstmarginaler. De övriga malaysiska exportörerna hade inte någon inhemsk försäljning och följaktligen måste ett konstruerat normalvärde också fastställas enligt artikel 2.3 b ii i grundförordningen. De försäljningskostnader, allmänna och administrativa kostnader som en enda tillverkare som hade en representativ inhemsk försäljning ådrog sig och de vinster han gjorde var de enda uppgifter som var tillgängliga i Malaysia för detta syfte. Dessa siffror ansågs vara tillförlitliga och därför fastställdes det konstruerade värdet för alla modeller som såldes för export till gemenskapen av malaysiska bolag genom att till tillverkningskostnaderna för de exporterade modellerna lades de försäljningskostnader, allmänna och administrativa kostnader som den enda tillverkande exportören som hade försäljning på hemmamarknaden hade och de vinster han gjorde (punkt 30 – 35 i förordningen om provisorisk tull).

(23) Under det provisoriska skedet fann kommissionen att en malaysisk exportörs råmaterialkostnader i hög grad hade underskattats och justerade följaktligen dessa kostnader uppåt. Det berörda bolaget hävdade senare att kommissionens bedömningar och slutsatser grundades på felaktiga antaganden och invände därför mot justeringen.

Det konstaterades att medan proportionerna mellan kostnader och omsättning för alla andra kostnadsposter (som direkt arbetskraft, tillverkningsomkostnader och försäljningskostnader, allmänna och administrativa kostnader) var stabila, varierade relationstalet för råmaterialkostnader avsevärt under undersökningsperioden (kalenderåret 1993) jämfört med räkenskapsåren 1992 och 1993. En liknande disproportion konstaterades för lönsamheten under undersökningsperioden jämförd med räkenskapsåret 1993, trots att undersökningsperioden och räkenskapsåret 1993 sammanföll med åtta månader.

Följaktligen bekräftas fastställandet av tillverkningskostnaden, inbegripet ovan nämnda justering, för detta bolag.

(24) Några malaysiska bolag ifrågasatte huruvida förpackningskostnader (inklusive arbetskraftskostnader för förpackningen) inte hade dubbelräknats genom att de behandlades som en kostnad för tillverkningen för varje enskild exportör, samtidigt som de ansågs vara en del av den inhemska tillverkarens försäljningskostnader, allmänna och administrativa kostnader vid konstruktion av normalvärden.

[1] EGT nr L 244, 12.10.1995, s. 1.

För alla malaysiska producenter gäller att förpackningskostnader endast har betraktats som en del av tillverkningskostnaderna och inte har inbegripits i de försäljningskostnader, allmänna och administrativa kostnader som åsamkats den inhemska tillverkaren för försäljning på hemmamarknaden. Förpackningskostnader har alltså inte dubbelräknats.

(25) För fastställande av försäljningskostnader, allmänna och administrativa kostnader samt vinstsats för den ende samarbetsvillige tillverkande exportören med representativ inhemsk försäljning uteslöt kommissionen internförsäljning. Det berörda bolaget hävdade att detta förfaringssätt inte är förenligt med det faktum att kommissionen inkluderade företagsinterna kostnader som till exempel finansieringskostnader. Bolaget hävdade därför att företagsintern försäljning också borde ha inbegripits i företagets inhemska omsättning när försäljningskostnader, allmänna kostnader och vinstsatser fastställdes. Vidare uppgav bolaget att berörda finansieringskostnader inte hade något samband med tillverkningen eller försäljningen av cyklar och därför borde ha undantagits från försäljningskostnader samt allmänna och administrativa kostnader.

Vad gäller att fastställa försäljningskostnader, allmänna och administrativa kostnader samt vinstmarginaler, bör det noteras att bolaget i fråga inte uppgav att viss försäljning var internförsäljning, ett faktum som först uppdagades under kontrollen. Eftersom rapporterade priser är internpriser kunde denna försäljning inte anses ha skett i normal handel (artikel 2.7 i grundförordningen) och ifrågavarande transaktioner måste bortses från vid beräkningen av den inhemska vinstmarginalen.

Beträffande relationstalet för försäljningskostnader samt allmänna och administrativa kostnader ansågs det i samband med de provisoriska bedömningarna att för försäljning till närstående bolag inga eller blott marginella försäljningskostnader, allmänna kostnader och administrativa kostnader åsamkas och sådana kostnader behöver följaktligen inte fördelas på omsättning till närstående bolag. Efter det provisoriska fastställandet granskades förhållandena på nytt och det konstaterades att fördelningen av försäljningskostnader samt allmänna och administrativa kostnader på omsättningen till icke närstående bolag borde begränsas endast vad gäller försäljningskostnader, som inte åsamkas för försäljning till närstående bolag. I motsats till detta grundas numera relationstalen för finansierings- och administrationskostnader, vilka också kan uppstå vid internförsäljning, på den totala omsättningen, inklusive försäljning till närstående parter. Beräkningarna har ändrats i enlighet med detta.

Vad gäller räntor som betalats till ett närstående bolag skulle att undanta dessa kostnader förbigå det faktum att de ådragits av det berörda bolaget som följd av dess finansiella struktur, som är nödvändig för företagets verksamhet. Vem som egentligen tillhandahåller de nödvändiga medlem är utan betydelse så länge lånevillkoren överensstämmer med villkoren för normal handel (artikel 2.3 b ii i grundförordningen). Påståenden om att lånet var avsett för andra syften än bolagets verksamhet styrktes inte. Följaktligen måste enligt artikel 2.3 b ii i grundförordningen dessa ränteutgifter inbegripas i försäljningskostnader samt allmänna och administrativa kostnader.

(26) Marginalen för försäljningskostnader samt allmänna och administrativa kostnader hos den enda samarbetsvilliga tillverkande exportören med försäljning på hemmamarknaden ansågs vara tillförlitlig eftersom denna försäljning var tillräckligt representativ, det vill säga den inhemska försäljningsvolymen utgjorde mer än 5 % av exportförsäljningsvolymen. Vinstmarginalen ansågs vara tillförlitlig eftersom detta bolag hade tillräckligt stor vinstgivande försäljning på hemmamarknaden (punkterna 33 och 34 i förordningen om provisorisk tull). De malaysiska exportörerna hävdade att marginalerna för försäljningskostnader, allmänna och administrativa kostnader samt vinst för det bolaget är för höga och inte kan anses tillförlitliga eftersom det inte hade någon exportförsäljning och borde ha behandlats separat från sitt närstående bolag, som är specialiserat på export, och eftersom det hade monopol på hemmamarknaden vilket gör dess uppgifter otillförlitliga.

Det är rådets uppfattning att det inte finns några skäl för att det enda samarbetsvilliga bolaget med försäljning på hemmamarknaden skall behandlas separat från sin närstående exportör (punkt 21 i denna förordning). Även om en sådan begäran om separat behandling beviljades, skulle informationen från det enda samarbetsvilliga bolaget med försäljning på hemmamarknaden ändå utgöra grunden för de marginaler för försäljningskostnader, allmänna och administrativa kostnader samt för vinst som skulle tillämpas för de övriga malaysiska exportörerna enligt artikel 2.3 b ii i grundförordningen. I fråga om den påstådda monopolliknande ställning som skulle innehas av den enda samarbetsvilliga tillverkaren/exportören, konstaterades det att det fanns åtminstone ytterligare ett malaysiskt bolag med betydande inhemsk försäljning. Det framlades inga bevis för att försäljning i Malaysia inte medgav en riktig jämförelse. Uppgifter om försäljning på hemmamarknaden i Malaysia ansågs därför vara pålitliga, och försäljningspriserna och kostnadsuppgifterna grundades på de faktiska förhållandena på det berörda landets marknad, det vill säga förhållanden som allmänt gäller för alla faktiska och potentiella kunder eller leverantörer.

Följaktligen bekräftar rådet beräkningen av normalvärden som grundas på de relationstal för försäljningskostnader, allmänna och administrativa kostnader samt vinst som konstaterats för det enda malaysiska samarbetsvilliga bolag med inhemsk försäljning.

(27) De malaysiska exportörerna framförde ytterligare anspråk (särskilt på beräkning av tillverkningskostnader, klassificering av försäljningskostnader, allmänna och administrativa kostnader, behandling av rabatter, cykelmodellers jämförbarhet, beräkning av tillverkningsomkostnader), vilka inte kunde beaktas eftersom de inte kunde kontrolleras, inte stöddes av direkta bevis, motsades av företagets egna uppgifter eller, efter dubbelkontroll, visade sig sakna faktisk grund.

c) *Thailand*

(28) Fyra thailändska bolag samarbetade med förfarandet. För majoriteten av de cykelmodeller som exporterades av tre av dessa thailändska bolag konstruerades normalvärdet (punkterna 36, 38 och 39 i förordningen om provisorisk tull). För det fjärde bolaget kunde normalvärdet grundas på faktiska priser på hemmamarknaden (punkt 37 i förordningen om provisorisk tull). I de fall där normalvärdet måste konstrueras, fastställdes det genom att tillverkningskostnaderna för exporterade modeller lades till rimliga marginaler för försäljningskostnader, allmänna och administrativa kostnader samt vinst (punkterna 40 – 42 i förordningen om provisorisk tull).

För det bolag som inte hade inhemsk försäljning, konstruerades normalvärdet genom att tillverkningskostnaden lades till de tre övriga bolagens vägda genomsnittliga värde för försäljningskostnader, allmänna och administrativa kostnader samt den vägda genomsnittliga vinstmarginalen för de två bolag som hade tillförlitliga vinstvärden. För ett annat bolag lades tillverkningskostnaderna till dess egna marginaler för försäljningskostnader, allmänna och administrativa kostnader samt den vägda genomsnittliga vinstmarginalen för de två företag som hade tillförlitliga vinstmarginaler. För det tredje bolaget användes dess faktiska värden.

(29) För ett thailändskt bolag visade kontrollen av tillverkningskostnader fördelade på liknande cykelmodeller avsevärda avvikelser beträffande värdet på vissa använda material, vilka avvikelser bolaget inte kunde förklara. Eftersom bolagets redovisningssystem inte medgav att materialkostnaderna fördelades per enskilda cykelmodeller, beslöts det i samband med de provisoriska bedömningarna att tillverkningskostnaderna skulle fördelas i proportion till omsättning enligt artikel 2.11 i grundförordningen. Bolaget hävdade att en fördelningsnyckel baserad på omsättning skulle vara orimlig att tillämpa eftersom exporten av jämförbara modeller till tredje land skedde till ett styckpris som endast uppgick till hälften av det genomsnittliga styckpris som togs ut för export till gemenskapen.

Det berörda bolagets redovisningssystem skiljer inte mellan tillverkningskostnader för produkter som exporteras till gemenskapen och sådana för export till andra tredje länder, och medger således inte någon helhetsjustering för de påstådda skillnaderna. Följaktligen bekräftas de provisoriska bedömningarna och användningen av omsättning som grund för fördelningen av tillverkningskostnader.

(30) Ett annat thailändskt bolag hade tilldelat en större post i försäljningskostnader samt allmänna och administrativa kostnader helt och hållet till exportförsäljningen. Företaget kunde inte på ett tillfredsställande sätt förklara ifrågavarande utgifters art, trots att utförliga förklaringar hade begärts både före och under kontrollen. För de provisoriska fastställandena fördelades utgifterna i fråga på export och inhemsk försäljning på grundval av omsättningen enligt artikel 2.11 i grundförordningen. Bolaget hävdade att förklaringar hade lämnats och att det rimliga i fördelningen kunde ha kontrollerats.

Rådet anser att bolaget inte har gett någon tillfredsställande förklaring. På grundval av tillgänglig kontrollerad information, är det omöjligt att klarlägga huruvida förklaringarna är riktiga eller ej. Således bekräftas fördelningen av berörda utgifter på både export och inhemsk försäljning på grundval av omsättning.

(31) Vid det provisoriska fastställandet ansågs inhemska vinster vara pålitliga när antalet cyklar som sålts till ett pris som var högre än den beräknade tillverkningskostnaden utgjorde mer än 10 % av den totala inhemska försäljningen. Detta var inte fallet för ett av de thailändska bolag som hade representativ inhemsk försäljning, det vill säga en inhemsk försäljningsvolym som utgjorde mer än 5 % av den totala exportförsäljningen. Närhelst normalvärden måste konstrueras för detta bolag tillämpades således den vägda genomsnittliga vinstmarginalen för de två övriga thailändska bolag med inhemsk försäljning. Detta bolag hävdade att den metod som tillämpades här inte är förenlig med grundförordningen.

I enlighet med artikel 2.3 b ii i grundförordningen bör vinstmarginalen för konstruktion av normalvärdet grundas på den vinst som gjorts på vinstgivande försäljning på hemmamarknaden, om uppgifter om detta bland annat är tillförlitliga. Efter att ha undantagit inhemsk försäljning, som inte medgav nå-

gon riktig jämförelse eller som inte skedde vid normal handel (punkterna 38 och 22 i förordningen om provisorisk tull), kan den återstående vinstgivande försäljningen vara så liten att vinsten för denna försäljning inte utgör någon tillförlitlig grund för beräkning av en vinstmarginal att använda för konstruktion av normalvärde. Detta är anledningen till att kommissionen också kontrollerade att återstående vinstgivande försäljning var tillräcklig för att kunna utgöra en tillförlitlig grund för att fastställa vinstmarginal.

Detta ansågs vara fallet om återstående vinstgivande inhemsk försäljning utgjorde minst 10 % av den inhemska försäljningsvolym som kunde användas som grund för lönsamhetstestet, i vilket proportionen på vinstgivande försäljning fastställdes genom att nettoförsäljningspriser jämfördes med den beräknade tillverkningskostnaden (punkterna 21, 22 och 31 i förordningen om provisorisk tull). Det är samma relationstal som användes för att fastställa huruvida försäljning av enskilda cykelmodeller gjordes i normal handel (punkt 22 i förordningen om provisorisk tull). Eftersom vinsten på hemmamarknaden är beroende av priserna för inhemsk försäljning, är det lämpligt och konsekvent att tillämpa samma tröskel som använts för att fastställa huruvida sådana priser utgör en riktig grund för normalvärdet. Ett liknande tillvägagångssätt har använts av gemenskapens institutioner i tidigare fall.

Följaktligen bekräftar rådet att det berörda bolagets vinstmarginal inte var tillförlitlig, och att det konstruerade normalvärdet måste beräknas med användning av den vägda genomsnittliga vinstmarginalen för de två andra thailändska tillverkare för vilka en tillförlitlig vinst på vinstgivande inhemsk försäljning hade konstaterats.

(32) Slutligen framlade en thailändsk exportör en ytterligare begäran (särskilt om beräkningen av tillverkningsomkostnader), vilken inte kunde beaktas eftersom den inte kunde kontrolleras och ej heller stöddes av direkta bevis.

2. **Exportpris**

a) *Indonesien*

(33) En indonesisk exportör kommenterade justeringar av exportpriset, vilka kommentarer inte kan beaktas eftersom de inte stöddes av direkta bevis.

Således bekräftas fastställandet av exportpris för Indonesien (punkt 43 i förordningen om provisorisk tull).

b) *Malaysia*

(34) Vid kontrollbesöket hos ett malaysiskt bolag konstaterades att en del av den exportförsäljning som av detta bolag hade rapporterats som direkt försäljning till oberoende importörer i gemenskapen i själva verket var försäljning till ett närstående bolag i Taiwan som sedan sålde tillbaka produkterna till berörda importörer. Eftersom detta bolag uppenbart hade givit felaktig information om dessa transaktioner, som dessutom råkade återspegla en överföring mellan närstående bolag, togs det inte hänsyn till rapporterade priser på sådana transaktioner, och för denna försäljning hänfördes den högsta dumpningsmarginal som påträffats för en modell som sålts av företaget till kunder utan anknytning enligt artikel 7.7 b i grundförordningen (punkterna 46 och 47 i förordningen om provisorisk tull).

Detta bolag anförde att förbindelsen med det taiwanesiska företaget inte inverkade på priset, och att bolaget diskriminerades gentemot de två indonesiska exportörerna, för vilka artikel 7.7 b i grundförordningen också tillämpades. Dessutom hävdade bolaget att försäljningen i fråga hade gjorts direkt till kunder i gemenskapen, och det lade fram fakturakopior som nya bevis.

Det var först efter offentliggörandet av förordningen om provisorisk tull som det berörda bolaget hävdade att försäljningen i fråga faktiskt hade gjorts direkt till kunder i gemenskapen. Detta påstående strider mot bedömningen vid kontrollen, vilken vid den tidpunkten inte ifrågasattes av bolaget. I förfarandets nuvarande skede kan en eventuell annorlunda beskrivning inte kontrolleras och således ej heller beaktas.

Det malaysiska bolaget förnekade först förbindelsen med det taiwanesiska bolaget, och förbindelsen konstaterades först under kontrollen på grundval av direkta och avgörande bevis. Detta hindrade uppenbart kommissionens undersökning av omständigheterna. Med tanke på det malaysiska bolaget dolt information är det osannolikt att förbindelsen inte skulle ha någon inverkan på priset, och under alla omständigheter kunde frågan i detta skede av förfarandet inte granskas ytterligare och det är således helt berättigat att tillämpa artikel 7.7 b i grundförordningen på det sätt som beskrivs ovan.

Vad gäller jämförelsen med de två indonesiska bolag för vilka artikel 7.7 b i grundförordningen också tillämpades (punkterna 28 och 68 i förordningen om provisorisk tull), finns ingen beaktansvärd anledning att klaga över diskriminerande behandling. Tillämpningen av artikel 7.7 b i grundförordningen grundades på de faktiska sakförhållandena i varje fall och avspeglar således graden av samarbetsvilja och den omfattning i vilken nödvändig information inte tillhandahölls eller kunde kontrolleras eller den utsträckning i vilken vilseledande information lämnades.

(35) Ett malaysiskt bolag förespråkade att kommissionen, för att fastställa priset fritt gemenskapens gräns för dess export till gemenskapen, borde ha inbegripit ett pålägg som dess försäljningsagent hade lagt till. Bolaget styrkte dock inte sitt anspråk. Agenten för det berörda bolaget hade emellertid redan mottagit en provisionsavgift som beaktades och det förblev oklart vilka transaktioner som hade skett via agenten, eftersom försäljning också fakturerades direkt till kunder i gemenskapen. Följaktligen bekräftas beräkningen av priset fritt gemenskapens gräns för det berörda bolagets export.

(36) De malaysiska exportörerna lade fram ytterligare anspråk (särskilt på arten av vissa avdrag, behandlingen av vissa bank- och rembursavgifter), vilka inte kunde beaktas eftersom de inte kunde kontrolleras och inte stöddes av direkta bevis.

c) *Thailand*

(37) I sitt svar på frågeformuläret uppgav ett thailändskt bolag att det inte gav sina kunder i gemenskapen någon garanti. Det upptäcktes vid kontrollen att bolaget hade överenskommit med en av sina kunder att reservdelar till ett värde av 1 % av fakturabeloppet skulle medfölja varje order utan avgift. Det konstaterades också att ett beaktansvärt antal större kunder också fick reservdelar gratis. Sådana rabatter gavs i stället för garantier.

Eftersom sådana försäljningsvillkor är en avgörande faktor för exportpriser är det faktiska värdet av de reservdelar som sänts utan betydelse. Eftersom kommissionen fått vilseledande information, måste den fastställa avdraget för överenskomna rabatter på grundval av tillgängliga uppgifter. Den mest påtagliga och rimliga grunden är de överenskomna villkor som avses ovan, och således gjordes avdrag från exportpriset med 1 % för överenskomna rabatter.

Bolaget hävdade att denna justering gjordes utan uppenbart berättigande, eftersom kommissionen hade mottagit en kortfattad förteckning över alla fall där reservdelar hade givits gratis till kunder i gemenskapen, och på grundval av vilken en obetydlig justering skulle ha krävts.

Även om en förteckning över kunder och motsvarande "garanti"-belopp tillhandahölls av bolaget, skedde det först mot slutet av kontrollen när ett tillfredsställande klarläggande av helhetssituationen inte längre var möjligt. Eftersom inga andra direkta bevis stödjer bolagets anspråk bekräftas det att justeringen, mot bakgrund av vilseledande information, för överenskomna rabatter fastställts på ett riktigt sätt på grundval av tillgängliga uppgifter (artikel 7.7 b i grundförordningen). Ett lägre avdrag skulle innebära en belöning för bristande samarbete.

Därför bekräftas justeringen för överenskomna rabatter.

(38) Vissa thailändska exportörer gjorde anspråk (särskilt på fördelningen av transportkostnader och beräkningen av förpackningskostnader), vilka antingen inte kunde beaktas eftersom de inte kunde kontrolleras eller inte stöddes av direkta bevis, eller motsades av direkta bevis som ifrågavarande bolag tillhandahöll.

3. **Jämförelse**

a) *Indonesien*

(39) Ett indonesiskt bolag sålde cyklar för export till gemenskapen via ett närstående bolag som idkade handel och var beläget i Japan. I de provisoriska fastställandena bestämdes exportpriser för den exportören med hänvisning till de priser som faktiskt betalades eller skulle betalats till det närstående handelsidkande bolaget i Japan, samtidigt som gemenskapens undersökningsmyndigheter angav sin avsikt att granska det lämpliga i detta tillvägagångssätt (punkt 44 i förordningen om provisorisk tull).

(40) Det har fastställts att det tillverkande bolagets priser till det handelsidkande bolaget inte är tillförlitliga på grund av förbindelsen mellan de två bolagen. För att kunna fastställa ett tillförlitligt exportpris till gemenskapen från Indonesien, justerades priset från Japan till gemenskapen till nivån fritt Indonesien. Eftersom det närstående handelsidkande bolagets funktion kan anses motsvara den hos en handlare som säljer på provision gjordes, på grundval av företagets egna försäljningskostnader, allmänna och administrativa kostnader samt ett skäligt vinstbelopp, en justering nedåt om 6 % på de priser som det närstående bolaget debiterade oberoende kunder i gemenskapen. Detta värde ansågs vara skäligt mot bakgrund av den utsträckning i vilken det närstående handelsidkande bolaget var delaktigt i exportörens försäljningsverksamhet. Ingen information tillhandahölls som skulle kunna antyda att detta värde är oriktigt. Därför justerades exportpriserna för de slutliga fastställandena i enlighet med detta.

(41) I samband med det provisoriska fastställandet (punkt 56 i förordningen om provisorisk tull) bortsågs det från vissa justeringar eftersom de var obetydliga. På begäran av de berörda bolagen omprövade kommissionen sin uppfattning. Det framkom att i vissa fall hade obetydligheten hos respektive justeringar fastställts i förhållande till exportpriset eller till normalvärdet separat. Men i enlighet med tidigare praxis framstår det som lämpligare att betrakta justeringar som försumbara endast om skillnaden mellan de procentenheter som skall dras av från exportpriset respektive normalvärdet är mindre än 0,5 %. På grund härav togs nu hänsyn till vissa justeringar som ansågs vara obetydliga vid det provisoriska skedet. Beräkningarna justerades i enlighet därmed.

(42) I sina provisoriska fastställanden (punkt 53 i förordningen om provisorisk tull) avslog kommissionen begäran om justeringar för kreditkostnader då det inte fanns några bevis för att den beviljade krediten utgjorde del av de försäljningsvillkor som överenskommits med köparna av varorna vid tidpunkten för försäljningen och således kunde ha påverkat det pris som betalades eller skulle betalas på hemmamarknaden.

Två indonesiska bolag och AIPI upprepade sin begäran om en sådan justering och uppgav att krediter på 90 till 120 dagar är allmänt godtagna affärsvillkor i Indonesien och därför inte uttryckligen behöver ingå i försäljningsvillkoren. Det enda bevis som lades fram till stöd för detta påstående var dock en hänvisning till det berörda bolagets redovisning, som inte visade något sådant tydligt mönster. Det är således inte bevisat att priser bestämdes på grundval av sådana påstått allmänt godtagna affärsvillkor.

Rådet bekräftar följaktligen att en justering för kreditkostnader inte är befogad.

(43) I förordningen om provisorisk tull (punkt 55) avslogs begäran om justeringar för kostnader för marknadsförings- och reklamutgifter eftersom sådana kostnader för marknadsföring och reklam hör till kategorin indirekta och allmänna kostnader, för vilka justeringar normalt inte görs. Två bolag framförde på nytt sin begäran om justeringar för kostnader för marknadsföring och reklam. De hävdade att dessa kostnadsskillnader mellan export och inhemsk försäljning i sak kunde behandlas som justeringar för Original Equipment Manufacturer (OEM) eller för handelsled.

Vad gäller en justering för OEM-försäljning framfördes inte något uttryckligt krav i de berörda företagens svar på frågeformulären, och ej heller styrktes kravet, trots frågeformulärets uttryckliga anvisningar att yrka och styrka varje begäran om avdrag om sådant är tillämpligt. De faktiska förutsättningar som krävs för en sådan justering är för övrigt inte för handen: ingen av de berörda indonesiska exportörernas exportförsäljning skedde i ett handelsled som skulle kunna innebära OEM-försäljning, det vill säga normalt ett led mellan tillverkning och distribution. Denna försäljning skedde på gemenskapens marknad i ett led vars enda funktion i sak är distribution. Således krävs det inte någon OEM-justering i detta sammanhang.

Vid undersökningen av detta OEM-krav konstaterades det att de faktiska förutsättningarna för justering för handelsled inte förelåg, eftersom försäljning uppenbarligen skedde till en liknande kombination av kunder både på export- och på hemmamarknaden. I vart fall skilde de berörda indonesiska exportörerna inte mellan försäljningar i olika handelsled. Under undersökningen framkom inga betydande skillnader vad gäller de handelsled i vilka export och inhemsk försäljning skedde. Följaktligen är det på grundval av tillgängliga uppgifter inte nödvändigt med någon justering för handelsled.

(44) De indonesiska exportörerna lade fram ytterligare anspråk (särskilt på justeringar för skillnader i fysiska egenskaper, nivån på justeringen för tullrestitution och avdraget av ett belopp för tullrestitution vid konstruktion av normalvärdet), vilka inte kunde beaktas eftersom de inte kunde kontrolleras, inte stöddes av direkta bevis eller, efter dubbelkontroll, visade sig vara ogrundade.

b) *Malaysia*

(45) Vid det provisoriska fastställandet konstaterades att det inhemska värdet för försäljningskostnader samt allmänna och administrativa kostnader, vilket värde användes för konstruktion av normalvärdet, inbegrep direkta försäljningskostnader för vilka justeringar måste göras. Ett sådant avdrag var dock inte tillräckligt styrkt (punkt 57 i förordningen om provisorisk tull) och således avslogs krav på justeringar av normalvärdet för direkta försäljningskostnader. Dock gjordes när så var nödvändigt justeringar av exportpriset för en eller flera av följande försäljningskostnader: transport, försäkring, hantering, lastning och därmed sammanhängande kostnader, kreditkostnader och bankavgifter, garantier, provisioner som betalats till agenter och löner till försäljare.

(46) De övriga malaysiska exportörerna ansåg att jämförelsen var orättvis eftersom de utestängdes från justeringar som annars var motiverade (som för direkta försäljningskostnader) eftersom den ende samarbetsvillige malaysiske tillverkare som sålde på hemmamarknaden inte var tillräckligt motiverad för att ge ett riktigt svar på frågeformuläret och garantera det nödvändiga samarbetet under kontrollen.

Den malaysiske tillverkaren i fråga besvarade faktiskt frågeformuläret, samtyckte till och underkastades kontroll. Eftersom han var direkt närstående till en exportör av cyklar till gemenskapen, hade han ett uppenbart motiv att samarbeta ordentligt vid kontrollen. Detta bolag lyckades dock inte lägga fram bevis till stöd för sina krav eller gav motstridiga förklaringar. Dessutom upptäcktes först under kontrollen viss information som inte hade lämnats i svaret på frågeformuläret.

Rådet erkänner ändå, att det med tanke på de mycket speciella omständigheterna i detta fall är lämpligt att dra av ett rimligt belopp från de konstruerade normalvärdena för de tre malaysiska exportörer som är kunder utan anknytning till den inhemske tillverkaren/försäljaren i fråga. Beräkningarna har ändrats i enlighet med detta. Vad gäller den exportör och den inhemska tillverkare som är varandra närstående, låg det på dessa två bolags ansvar att tillhandahålla den nödvändiga och kontrollerbara informationen och den stödjande bevisningen, vilket de inte gjorde. Därför kan inte någon sådan ytterligare justering göras av det konstruerade normalvärdet för den närstående exportören.

(47) Vid det provisoriska fastställandet gjordes ingen justering av normalvärdet för kreditkostnader (punkt 57 i förordningen om provisorisk tull). Malaysiska exportörer begärde en sådan justering av liknande skäl som dessa som åberopades för justering av direkta försäljningskostnader. Det finns dock inga bevis, förutom ett rabattsystem som beaktades, för att ytterligare kredit beviljades som en del av de försäljningsvillkor som vid tidpunkten för försäljning överenskommits med köparna av varorna i fråga. Det finns följaktligen ingen giltig grund för justering av normalvärdet med hänsyn till kreditkostnader.

(48) Vid det provisoriska fastställandet gjordes ingen justering av normalvärdet med hänsyn till skillnader i han delsled. I sina synpunkter efter offentliggörandet av förordningen om provisorisk tull ansökte de malaysisak exportörerna om att beviljas en OEM-justering genom en minskad vinstmarginal för beräkning av det konstruerade normalvärdet.

Något sådant krav ställdes inte i svaret till frågeformuläret och styrktes inte heller trots frågeformulärets uttryckliga anvisningar om att framställa, yrka och styrka varje begäran om avdrag om sådant är tillämpligt. De faktiska förutsättningar som krävs för en sådan justering är inte för handen: majoriteten av de malaysiska exportörernas exportförsäljning skedde inte i ett led som skulle kunna utgöra OEM-försäljning, det vill säga normalt ett led mellan tillverkning och distribution. Denna försäljning skedde på gemenskapens marknad i ett led vars enda funktion i sak är distribution. Av tillgängliga uppgifter framgår att det inte finns något klart och tydligt prissättningsmönster för exporttransaktioner till den berörda tillverkaren jämfört med försäljning till distributörer i gemenskapen. Således krävs det inte någon OEM-justering i detta hänseende.

Vid undersökningen av detta OEM-krav konstaterades att de faktiska förutsättningarna för justering för handelsled inte förelåg eftersom försäljning uppenbarligen skedde till en liknande kombination av kunder både på export- och på hemmamarknaden. I varje fall skilde den berörda malaysiska försäljaren på hemmamarknaden inte mellan försäljning till grossister respektive detaljister. Under undersökningen framkom inga betydande skillnader vad gäller de handelsled i vilka export och inhemsk försäljning genomfördes. Följaktligen är det på grundval av tillgängliga uppgifter inte nödvändigt med en justering för handelsled.

(49) De malaysiska exportörerna kom med ytterligare krav (särskilt på avgifter för "teknisk hjälp", behandlingen av vissa räntor på provisioner, dubbelräkning av vissa provisioner, justering för speditionskostnader, skillnad i avrundning, fördelning av förpackningskostnader), vilka antingen inte kunde beaktas eftersom de inte kunde kontrolleras och inte stöddes av direkta bevis eller, efter dubbelkontroll, beaktades. Beräkningarna justerades i enlighet härmed.

c) *Thailand*

(50) I det provisoriska fastställandet gjordes ingen justering av normalvärdet för skillnader i handelsled. I sina synpunkter efter offentliggörandet av förordningen om provisorisk tull, begärde thailändska exportörer en "OEM-justering", och hävdade att de hade begärt en sådan justering vid förfarandets början.

I ett följebrev som bifogades tre thailändska bolags svar på frågeformuläret begärde dessa tillverkare i allmänna termer en justering för OEM. Ett sådant krav framställdes inte uttryckligen i svaret på frågeformuläret och var inte heller styrkt trots frågeformulärets uttryckliga anvisningar om att yrka och styrka varje begäran om avdrag om sådant är tillämpligt. De faktiska förutsättningar som krävs för en sådan justering är inte för handen: majoriteten av de thailändska exportörernas exportförsäljning skedde inte i ett handelsled som skulle kunna utgöra OEM-försäljning, det vill säga normalt ett led mellan tillverkning och distribution. Denna försäljning skedde på gemenskapens marknad i ett led vars enda funktion i sak är distribution. Av för kommissionen tillgängliga uppgifter framgår att det inte fanns något klart och tydligt prissättningsmönster för export till den berörda tillverkaren jämfört med försäljning till distributörer i gemenskapen. Således krävs det inte någon lämplig OEM-justering i detta hänseende.

Vid undersökningen av OEM-kravet konstaterades det att de faktiska förutsättningarna för justering för handelsled inte förelåg eftersom försäljning uppenbarligen skedde till en liknande kombination av kunder både på export- och på hemmamarknaden. I varje fall skilde de berörda thailändska exportörerna inte mellan försäljning till olika handelsled. Under undersökningen framkom inga betydande skillnader vad gäller de handelsled, särskilt distributörer respektive återförsäljare, till vilka export och inhemsk försäljning skedde. När inhemsk försäljning skedde direkt till slutanvändare, hade detta ingen uppenbar effekt på priset. Följaktligen är inte någon justering för handelsled nödvändig på grund av de uppgifter som finns tillgängliga för kommissionen.

(51) För det provisoriska fastställandet avvisade kommissionen delvis ett thailändskt bolags begäran om justering av normalvärdet för löner som betalats till dess försäljare, på grund av vilseledande information och avsaknad av stödjande bevis. Bolaget upprepade sin begäran om full justering och lämnade nya förklaringar.

Bolaget tillhandahöll dock inte något bevis som stödde dess nya förklaring. Eftersom det heller inte fanns något direkt bevis till stöd för bolagets begäran, bekräftar rådet att dess begäran delvis bör avvisas.

(52) I förordningen om provisorisk tull (punkt 65) konstaterades att ett antal begärda justeringar av olika slag inte beaktades med hänsyn till att de saknade betydelse (särskilt justeringar efter värde med mindre än 0,5 % effekt). Några thailändska bolag hävdade att inte alla obetydliga justeringar borde bortses från. Kommissionen granskade situationen på nytt och konstaterade, i detta särskilda fall, att exportpriser jämförs med konstruerade normalvärden som innefattar vägda genomsnittliga marginaler för försäljningskostnader, allmänna och administrativa kostnader samt vinst. Vid beräkningen av dessa relationstal för försäljningskostnader, allmänna och administrativa kostnader samt vinst måste det faktum beaktas att justeringar för samma kostnader ibland antingen var obetydliga eller betydande beroende på vilket företag det gällde. I detta särskilda

fall befanns det vara mera praktiskt ur administrativ synvinkel att göra avdrag från alla berättigade justeringar, oberoende av om de var betydelsefulla eller ej. Beräkningarna granskades följaktligen åter och reviderades när så var nödvändigt. Det totala värdet på dessa justeringar uppgick till mellan 0,37 % och 4,45 %, beroende på vilket företag det rörde sig om.

(53) De thailändska exportörerna framställde ytterligare anspråk (om till exempel justeringar för kreditkostnader, avdrag för vissa exportutgifter, beräkning av justering för löner till försäljare), vilka antingen inte kunde beaktas, eftersom de inte kunde kontrolleras eller inte stöddes av direkta bevis eller, efter dubbelkontroll, beaktades. I den utsträckning dessa anspråk kunde beaktas ändrades de i enlighet därmed.

4. Dumpningsmarginaler

(54) På samma sätt som de vägda genomsnittliga dumpningsmarginaler (punkt 66) som provisoriskt fastställdes, uttrycktes slutgiltiga dumpningsmarginaler för varje tillverkare i procent av priset fritt gemenskapens gräns.

(55) Med användning av samma metod som förklaras i förordningen om provisorisk tull (punkt 66 i den förordningen) och efter nödvändiga justeringar av dumpningsberäkningarna är de vägda genomsnittliga dumpningsmarginalerna för följande fullt samarbetsvilliga tillverkare:

a) *Indonesien*

— PT Insera Sena	0,4 %
— PT Jawa Perdana Bicycle Industry	27,7 %
— PT Wijaya Indonesia Makmur Bicycle Industries	21,9 %

b) *Malaysia*

— Akoko Sdn Bhd	23,1 %
— Berjaya Cycles Sdn Bhd	37,3 %
— Greenworld Systems Sdn Bhd	27,7 %
— Lerun Group Industries Berhad	37,3 %
— Rolls Rally Sdn Bhd	25,3 %

c) *Thailand*

— Bangkok Cycle Industrial Co. Ltd	17,7 %
— Siam Cycles MFG Co. Ltd	38,9 %
— Thai Cycles Industry Co. Ltd	13,0 %
— Victory Cycle Co. Ltd	13,3 %

(56) För de två indonesiska bolag som inte var tillräckligt samarbetsvilliga i undersökningen bekräftas den metod som tillämpades i förordningen om provisorisk tull (punkt 68). Dumpningsmarginalen för de två bolagen grundas på det aritmetiska genomsnittet av den högsta marginal som konstaterats för en fullt samarbetsvillig indonesisk tillverkare och resttullen. De dumpningsmarginaler som blir följden är:

— PT Federal Cycle Mustika	28,4 %
— PT Toyo Asahi Bicycle Industries	28,4 %

E. GEMENSKAPSINDUSTRIN

(57) AIPI och thailändska tillverkare ifrågasatte det riktiga i kommissionens beräkning av den andel som stödde klagomålet.

Rådet noterar att de gemenskapstillverkare som uttryckligen stödde klagomålet svarar för 55,3 % av gemenskapens tillverkning av cyklar, och därför representerar en större andel av gemenskapsindustrin enligt artikel 4.5 i grundförordningen (punkt 72 i förordningen om provisorisk tull). De tillverkare som valdes ut för stickprov, vilket var nödvändigt med hänsyn till det stora antalet tillverkare, och som var fullt samarbetsvilliga representerade 36,5 % av gemenskapens cykelproduktion.

AIPI hävdade också att bolag som enligt deras uppfattning inte vållats skada inte borde betraktas som klagande. Vad gäller detta argument har det noterats att frågan huruvida enskilda tillverkare i gemenskapen har vållats skada är utan betydelse vid undersökningen av om sådana tillverkare utgör en del av gemenskapsindustrin enligt artikel 4.5 i grundförordningen. Vidare bör det erinras om att skada måste fastställas utifrån en helhetsbedömning, det vill säga för gemenskapsindustrin som helhet eller en större del av denna och inte för enskilda tillverkare i gemenskapen.

(58) AIPI ifrågasatte både det lagliga i att använda stickprovsteknik och urvalet för stickprovet. I synnerhet har det hävdats att användningen av produktions- och försäljningsuppgifter har lett till en svag punkt i urvalet eftersom produktions- och försäljningstrender också utgör grundval för att fastställa skada (punkt 88 – 90 i förordningen om provisorisk tull).

Rådet noterar att det i grundförordningen inte uttryckligen föreskrivs någon användning av stickprovsteknik vid fastställande av skada. Men inte heller krävs det att kommissionen skall undersöka varje enskild klagande tillverkare i gemenskapen (artikel 4 i grundförordningen). I enlighet med tidigare praxis och av redan angivan skäl, beslöts det att välja ut ett urval av tillverkare i gemenskapen, på vilket urval fastställande av skada kunde grundas. Rådet konstaterar att urvalet endast gjordes enligt berörda bolags storlek och geografiska läge. Antalet bolag som valdes ut från varje medlemsstat avspeglar således volymen på cykeltillverkningen i den medlemsstaten. Inga trender eller ekonomiska uppgifter beaktades vid urvalet, som uteslutande grundades på de berörda bolagens tillverkningsvolym under undersökningsperioden.

Därför dras slutsatsen att kommissionen var berättigad att använda stickprovsteknik, vilken lämnade ett representativt urval av tillverkare i gemenskapen. Därför bekräftas de bedömningar och slutsatser som anges i punkterna 72 till 74 i förordningen om provisorisk tull.

F. SKADA

1. Kumulering

(59) Eftersom inga kommentarer om kumulering inkommit bekräftas de bedömningar och slutsatser som anges i punkterna 75 till 79 i förordningen om provisorisk tull.

2. Priser på dumpad import

(60) AIPI anförde att indonesiska cyklar inte utsatte gemenskapsindustrins cyklar för underprissättning.

Dessa påståenden motsägs av kommissionens utförliga prisjämförelser (punkt 82–86 i förordningen om provisorisk tull), angående vilka följande synpunkter har framförts efter införandet av provisoriska åtgärder:

(61) En indonesisk tillverkare argumenterade för att modelljämförelser borde ha grundats på alla tekniska specifikationer. Han uppgav dock inte i vilket avseende kommissionens metod medförde otillförlitliga resultat eller varför något annorlunda tillvägagångssätt skulle ha varit mera tillförlitligt.

(62) Ett malaysiskt bolag anförde att den använda metoden var otillförlitlig eftersom värdet på de delar som använts för att jämföra olika cykelmodeller endast svarar för 10–20 % av cykelns totala värde, och att detta medför avsevärda variationer i de underprissättningsmarginaler som konstaterats för två jämförbara grupper av cyklar. Det har dock inte visats att cykelmodeller som klassificerats i respektive grupper faktiskt inte var jämförbara och att en annan metod skulle lämna avsevärt annorlunda resultat. Variationer i sig i underprissättningsmarginaler som sådana kan helt enkelt antyda olika prissättningsmönster och bevisar följaktligen inte att jämförelsen och grupperingen av vissa cyklar inte var berättigad.

(63) Som följd av det ovan nämnda bekräftas den metod som anges i förordningen om provisorisk tull (punkt 82–86).

(64) På begäran av ett annat malaysiskt bolag och även på kommissionens eget initiativ gjordes vissa tekniska justeringar vid beräkningen av underprissättning.

(65) De därav följande enskilda underprissättningsmarginalerna för de fullt samarbetsvilliga tillverkande exportörerna uttryckta i procent av gemenskapstillverkarnas priser, före leverans till distributörer, varierar från 18,2 % till 41,4 % för tillverkande exportörer i Indonesien, från 29,7 % till 38,4 % för dem i Malaysia och från 15,3 % till 30,7 % för dem i Thailand.

G. SITUATIONEN FÖR GEMENSKAPSINDUSTRIN

(66) Inga ytterligare kommentarer inkom angående den skada som gemenskapsindustrin orsakats. Följaktligen bekräftas de bedömningar och slutsatser som anges i förordningen om provisorisk tull (punkt 87–96), att gemenskapsindustrin har orsakats väsentlig skada enligt den mening som avses i artikel 4 i grundförordningen.

H. ORSAK TILL SKADAN

(67) Thailändska exportörer hävdade att gemenskapsindustrins svaga lönsamhet inte kan hänföras till dumpad import utan har vållats av gemenskapsindustrins stora investeringar under undersökningsperioden (punkt 94 i förordningen om provisorisk tull).

Investeringsökningen om 125 % under undersökningsperioden jämfört med 1992 kan i stor utsträckning hänföras till två tillverkare i gemenskapen, som antingen byggde nya produktionsanläggningar eller förbättrade befintliga sådana. Även om dessa två tillverkare undantogs från fastställandet av lönsamhet, skulle det genomsnittliga lönsamhetstalet för undersökningsperioden endast förändras marginellt.

(68) Som det anges i förordningen om provisorisk tull (punkt 101) konstaterades det att cykelimport som enligt EUROSTAT rapporterats komma från Vietnam i själva verket har sitt ursprung i Folkrepubliken Kina. Indonesiska exportörer hävdade att detta faktum inte hindrade att sådan import hade skadlig verkan. Den import av cyklar som deklarerats ha ursprung i Vietnam var mindre omfattande 1993 än den import som granskats. Det finns vidare ingen antydan om att dessa cyklar såldes till priser som var lika låga som för cyklar från de länder som undersöks. Det kan inte hänvisas till prisuppgifter från EUROSTAT eftersom statistiken endast skiljer mellan två undernummer, som inte avspeglar variationen och mångfalden i cykelspecifikationer och således priser. Under dessa omständigheter kan ingen klar värdering göras av den möjliga skadliga inverkan som den import som påstås komma från Vietnam kan ha. Även om denna import kan ha bidragit till gemenskapsindustrins svåra situation, inverkar detta inte på slutsatsen i förordningen om provisorisk tull att import av cyklar med ursprung i Indonesien, Malaysia och Thailand har orsakat gemenskapsindustrin väsentlig skada.

(69) Eftersom inga andra nya argument inlämnats i detta avseende fastställs slutgiltigt, på grundval av de bedömningar och slutsatser som nåtts i punkterna 97 till 109 i förordningen om provisorisk tull, att den kumulerade dumpade importen från de tre länderna i fråga, beaktad separat, med tanke på den avsevärda ökningen av importvolymen och den betydande underprissättningen, har orsakat gemenskapsindustrin väsentlig skada.

I. GEMENSKAPENS INTRESSE

(70) Varken några nya bevis eller nya argument har lämnats in avseende frågan om gemenskapens intresse kräver ingripande eller ej.

I detta sammanhang noterar rådet att utan åtgärder mot den dumpade importen och den därav följande orättvisa konkurrensen på gemenskapens marknad, finns en överhängande risk för att ännu fler av gemenskapens tillverkare kommer att hotas av nedläggning. Konsumenter kommer således, om åtgärder inte vidtas, att åtminstone på medellång sikt att ha färre leveranskällor. Även om konsumentpriserna på den dumpade importen kommer att stiga, kommer de totala effekterna för konsumenten att vara begränsade, eftersom det fortfarande finns en mängd leverantörer som inte omfattas av antidumpningsåtgärder. I detta avseende borde det erinras om att inga kommentarer eller åsikter har kommit från konsumentorganisationer.

Med tanke på dessa överväganden och av de skäl som nämns i punkterna 110 till 117 i förordningen om provisorisk tull, har inga tvingande omständigheter konstaterats rörande gemenskapens intresse på grundval varav rådet klart skulle kunna sluta sig till att det inte ligger i gemenskapens intresse att tillämpa antidumpningsåtgärder.

J. BERÄKNING AV TULL

(71) AIPI hävdade att enskilda tullsatser borde ha fastställts för olika slags cyklar. AIPI anförde att tillämpningen av vägda genomsnittliga tullsatser enligt förordningen om provisorisk tull (punkterna 66 och 119) medför att tullsatserna för vissa cykelmodeller i strid mot artikel 13.3 i grundförordningen fastställs på en nivå som överskrider dumpnings- eller skademarginalerna.

Det är gemenskapsinstitutionernas normala praxis att, i enlighet med grundförordningen, fastställa en enda tullsats för den berörda likadana varan. Det har inte ifrågasatts i detta ärende att alla slags cyklar med ursprung i Indonesien, Malaysia och Thailand och som säljs i gemenskapen utgör en enda likadan vara (punkt 12). Det finns följaktligen inte någon anledning att avvika från det tillvägagångssätt som följts i det provisoriska skedet. Värdetullsatserna grundas således på ett vägt genomsnitt av fastställda dumpningsmarginaler för de cykelmodeller som sålts för export till gemenskapen och uttryckts i procent av priset fritt gemenskapens gräns. Den tull som tas ut för en särskild cykelmodell kan vara högre eller lägre än dumpningsmarginalen, men som helhet avspeglar tullsatserna exakt de dumpningsmarginaler som konstaterats för den

likadana varan i strikt överensstämmelse med artikel 13.3 i grundförordningen. Vidare skulle med tanke på svårigheten med att klart definiera olika slag eller kategorier av cyklar (punkt 12 i förordningen om provisorisk tull), separata tullsatser för olika slag och kategorier göra att åtgärderna ur administrativ synvinkel blir omöjliga att genomföra.

(72) För att fastställa nivån på den slutgiltiga tullen och med tillämpning av samma metod som redan tillämpats i det provisoriska skedet beaktades konstaterade dumpningsmarginaler och den tullnivå som krävs för att undanröja den skada som vållas gemenskapsindustrin.

(73) Vid det slutgiltiga skedet bekräftades att underprissättningsmarginalen var högre för alla företag än den konstaterade dumpningsmarginalen, båda uttryckta i procent av cif-priset fritt gemenskapens gräns, och att med tanke på gemenskapsindustrins osäkra ekonomiska situation, till och med högre tullsatser än så skulle krävas för att helt undanröja skada (punkt 119 i förordningen om provisorisk tull). I enlighet med artikel 13.3 i grundförordningen bör således tullsatserna grundas på nivån för dumpningsmarginalerna.

(74) För ett indonesiskt bolag bekräftas det att den fastställda dumpningsmarginalen är försumbar och att detta bolag således bör undantas från räckvidden av den tull som införs på import med ursprung i Indonesien.

(75) Det har också bekräftats att för tillverkare i de tre berörda länderna, vilka tillverkare varken besvarat kommissionens frågeformulär eller på annat sätt har givit sig till känna, är det lämpligt, av de skäl som anges i punkterna 69 till 71 i förordningen om provisorisk tull, att fastställa nivån på den slutgiltiga tullen till det vägda genomsnittet av de högsta dumpningsmarginaler som konstaterats för cykelmodeller som i representativa kvantiteter exporterats till gemenskapen.

K. UTVECKLING EFTER UNDERSÖKNINGSPERIODEN

(76) I förordningen om provisorisk tull (punkterna 122–125) avslog kommissionen framställningar från indonesiska, malaysiska och thailändska bolag, samt från företrädare för dessa länder, om att importutvecklingen efter undersökningsperioden borde ha beaktats.

Alla malaysiska och thailändska tillverkare upprepade sina framställningar om att aktuella trender för importvolymer efter undersökningsperioden borde ha beaktats. De förfäktar att grundförordningen inte hindrar gemenskapens institutioner från att göra så, och att en sådan förlängd värdering är nödvändig för att visa att den nuvarande och bestående orsaken till skada är den dumpade importen. Vidare hävdade thailändska exportörer att gemenskapens institutioner i tidigare undersökningar har godtagit att beakta utvecklingen efter undersökningsperioden.

Det är sedvanlig praxis för gemenskapens institutioner som det numera fastställs i artikel 6.1 i förordning (EG) nr 3283/94 att begränsa bedömningar till undersökningsperioden, såvida verkningar av nya omständigheter inte är uppenbara, oomtvistade, varaktiga och inte kan manipuleras eller inte härrör från berörda parters avsiktliga agerande.

Vad gäller den påstådda nedgången i importvolymen efter undersökningsperioden, kan denna bero på en avsiktlig strategi från ekonomiska aktörer i de exporterade länderna och i gemenskapen. Dessutom finns ingen försäkran om att importvolymerna kommer att kvarstå på sådana nivåer. Det hänvisades också till en ändring i förmånstullsatsen enligt Allmänna preferenssystemet som är tillämplig på importen i fråga och som skedde 1995. Det är dock helt okänt vilken verkan förändringarna i Allmänna preferenssystemet kan komma att få på priserna i gemenskapen.

Av dessa skäl bekräftas att i detta ärende det slutgiltiga fastställandet bör grundas på bedömningarna från undersökningsperioden.

L. GATT-KRAV AVSEENDE UTVECKLINGSLÄNDER OCH ÅTAGANDEN

(77) Malaysiska exportörer hävdar att de borde ha fått en mildare behandling vid tillämpningen av antidumpningsbestämmelser, eftersom de finnas i ett utvecklingsland. Malaysiska och thailändska företag hänvisar i detta sammanhang till artikel 15 i avtalet om tillämpning av artikel VI i Allmänna tull- och handelsavtalet 1994 ("1994 års antidumpningsavtal": "Det erkänns att i-landsmedlemmar måste ta särskild hänsyn till u-landsmedlemmars specialla förhållanden när de överväger att tillämpa antidumpningsåtgärder enligt detta avtal. Möjligheterna till konstruktiva lösningar som öppnas genom detta avtal skall prövas innan antidumpningstullar tillgrips, om sådana skull påverka väsentliga intressen för

ulandsmedlemmarna.") och beklagar att denna artikel inte efterlevts. De malaysiska exportörerna hänvisade i detta sammanhang till en rapport från GATT:s arbetsgrupp om efterlevnaden av antidumpningskoden (antagen den 31 november 1975, 22s/27, 28, punkt 4) och till ett beslut av GATT:s kommitté för antidumpningsåtgärder (ADP/2, beslut av 5 maj 1980, 27s/16, 17).

Av artikel 18.3 i 1994 års antidumpningsavtal följer att artikel 15 i det avtalet inte är tillämplig på detta förfarande. I varje fall medför artikel 15 på intet sätt någon skyldighet för gemenskapen att ändra sina beräkningsmetoder, vilket bekräftades av den panel för bomullsgarn som inrättats avseende tidigare artikel 13 i avtalet om tillämpning av artikel VI i Allmänna tull- och handelsavtalet 1979 (1979 års antidumpningskod), vilken artikel har en liknande lydelse som artikel 15 i 1994 års antidumpningsavtal.

Som det också bekräftas av panelen för bomullsgarn, kan det nämnda beslutet av GATT:s kommitté för antidumpningsåtgärder inte ändra innehållet i artikel 13 i 1979 års antidumpningskod. Den rapport som nämns av de malaysiska exportörerna är ett förberedande dokument som inte i sig själv har något juridiskt värde och inte således ger någon vägledning i det nuvarande fallet.

Enligt artikel 15 i 1994 års antidumpningsavtal är de konstruktiva lösningarna de som föreskrivs "genom detta avtal", vilket i praktiken är åtaganden. Indonesiska och thailändska bolag erbjöd faktiskt inga åtaganden. Malaysiska bolag gav uttryck för sin beredvillighet att diskutera åtagandevillkor, men erbjöd endast ett bestämt kvantitativt åtagande.

Vad gäller prisåtaganden skulle det vara opraktiskt och orealistiskt att i detta fall godta sådana åtaganden på grund av det enorma antalet olika cykelmodeller och de frekventa ändringarna av tekniska specifikationer, vilka skulle göra det omöjligt att övervaka åtagandena.

Vad gäller kvantitativa åtaganden undersöktes i detta ärende om de erbjudna kvantitativa åtagandena skulle kunna avhjälpa dumpningens skadevållande verkan och om de skulle kunna övervakas. De samarbetsvilliga malaysiska exportörerna hävdade att en icke skadevållande volym skulle kunna fastställas genom hänvisning till de kriterier som avses i artikel 5.8 i 1994 års antidumpningsavtal, nämligen en tröskel på 3 % i förhållande till den totala importen till gemenskapen av den likadana varan, vilket, hävdades det, skulle begränsa importen från Malaysia till en försumbar volym. Detta synsätt bortser dock från det faktum att den skadevållande verkan av dumpad cykelimport från Indonesien, Malaysia och Thailand prövades kumulerat. Vidare erbjöds åtagandet på malaysiska exportörers vägnar, som inte svarar för hela landets cykelexport till gemenskapen. Under dessa omständigheter är det omöjligt att avgöra vilken importvolym fördelad på exportörerna i fråga, som skulle kunna undanröja dumpningens skadevållande verkan, och det är tveksamt huruvida ett sådant åtagande skulle kunna övervakas på ett tillfredsställande sätt.

Därför anses kommissionen att varken prisåtaganden eller kvantitativa åtaganden kan godtas i detta fall. Slutligen bör det erinras om att gemenskapen inte skulle vara tvingad att enligt artikel 15 under rådande omständigheter fullfölja detta alternativ under de omständigheter som föreligger i detta fall, eftersom det inte har visats att det skulle inverka på de exporterande ländernas väsentliga intressen att tillämpa antidumpningstulllar.

M. UTTAG AV DEN PROVISORISKA TULLEN

(78) Mot bakgrund av den allvarliga skadan och den höga dumpningsnivån anser rådet att den provisoriska tullen bör tas ut slutgiltigt på den nivå som motsvarar den slutgiltiga tullen.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

1. Härmed införs en slutgiltig antidumpningstull på import av tvåhjuliga cyklar och andra cyklar (inbegripet trehjuliga transportcyklar), utan motor enligt KN-nummer 8712 00 och med ursprung i Indonesien, Malaysia och Thailand.

2. Följande antidumpningstullsatser på nettopriset fritt gemenskapens gräns före tull skall tillämpas:

Land	Produkter tillverkade av	Tullsats	Tilläggs-nummer i Taric
Indonesien:	— P.T. Federal Cycle, Mustika	28,4 %	8859
	— P.T. Jawa Perdana Bicycle Industry, Tangerang	27,7 %	8861
	— P.T. Toyo Asahi Bicycle Industries, Jakarta	28,4 %	8859
	— P.T. Wijaya Indonesia Makmur Bicycle Industries, Surabaya	21,9 %	8862
	— andra företag	29,1 %	8863
Malaysia:	— Akoko Sdn Bhd, Klang	23,1 %	8864
	— Berjaya Cycles Sdn Bhd, Kulim	37,3 %	8865
	— Greenworld Systems Sdn Bhd, Kuala Lumpur (tidigare Fairly Toraya Sdn Bhd)	27,7 %	8866
	— Lerun Group Industries Berhad, Petaling Jaya	37,3 %	8865
	— Rolls Rally Sdn Bhs, Pelabuhan Kelang	25,3 %	8867
	— andra företag	39,4 %	8868
Thailand:	— Bangkok Cycle Industrial Co. Ltd., Bangkok	17,7 %	8869
	— Siam Cycles MFG. Co. Ltd., Samuthprakarn	38,9 %	8870
	— Thai Bicycle Industry Co. Ltd., Samuthprakarn	13,0 %	8871
	— Victory Cycle Co. Ltd., Samuthprakarn	13,2 %	8883
	— andra företag	39,2 %	8872

3. Tullarna skall inte tillämpas på import av den produkt som anges i punkt 1 och som tillverkas av P.T. Insera Sena, Sidoarjo (tilläggsnummer 8860 i Taric).

4. Om inte annat sägs, skall gällande bestämmelser om tull tillämpas.

Artikel 2

De belopp för vilka säkerhet ställts genom en provisorisk antidumpningstull enligt förordning (EG) nr 2414/95 skall slutgiltigt tas ut till den nivå som motsvarar den slutgiltigt införda tullen. De belopp för vilka säkerhet ställts utöver den slutgiltiga antidumpningstullsatsen skall frisläppas.

Artikel 3

Denna förordning träder i kraft dagen efter det att den har offentliggjorts i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning.*

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.

Utfärdad i Bryssel den 28 mars 1996.

På rådets vägnar

A. CLO

Ordförande